

1 af 5

Prædiken søndag d. 9. oktober 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Lukas 17, 11-19.

Tro er for ALLE

Det er ikke tit, at man tænker på Jesus, når man hører en konservativ partileder tale. Men jeg tænkte på Jesus forleden, da jeg så lidt debat på TV.

Søren Pape lyder som Jesus!

Anledningen er det skammelige at kontanthjælpsloftet blev indført den første oktober og det giver selvfølgelig diskussioner om rimeligheden i størrelsen (eller det modsatte) i de indkomster, som samfundet tilbyder vore svageste.

Her var det så, at jeg hørte Søren Pape tordne over, at de som fik så mange penge fra vores fælleskasse burde være taknemmelige. De skal sige tak!

Her kom jeg til at tænke på Jesus, som stiller sig op overfor den ene af de ti helbredte spedalske, der kommer til ham for at sige tak for sit nye liv. Jesus spørger hvor er de andre 9, som blev helbredt, underforstået at en smule taknemmelighed ville være på sin plads her.

Det klassiske take på denne historie er, at vi skal læse den og forstå, at vi skal huske at være taknemmelige. Det er helt sikkert, at det kan de fleste af os, også blive bedre til.

2 af 5

Ud over at jeg har set tv med debat om kontanthjælpsloftet, så har jeg også haft tid til at være sammen med kirkens menighedsråd.

Til menighedsrådsmøderne har vi altid en indledning, hvor vi fokuserer os på Gud, og ganske ofte er afsættet en historie i bibelen. I onsdags var det historien om de ti spedalske, som vi talte om.

Vi læste teksten, tænkte os om, og sagde hver især, hvad der lige faldt os ind.

Det var langt mere opmuntrende end at høre på Søren Pape. For vores snak afslørede, at der er en rigdom i teksten. Mere rigdom end vi nogensinde selv havde fundet ud af på egen hånd.

Hvem siger f.eks. at de andre ni ikke er taknemmelige. De har måske travlt med at lade sig genforene med deres familier, som de ikke har set i årevis.

Når man blev spedalsk, som er en træls sygdom, hvor man faktisk kan miste sine fingre, tæer og andre yderlige kropsdel, isoleredes man fra alle andre.

Man blev sat i karantæne udenfor byen og blev derfor nødt til at leve af andres almisser. Så længe de nu huskede det komme ud med mad. De husker de sikkert de første fjorten dage.

De har som konsekvens, at man mister sin familie, hele sit sociale netværk og ikke længere kan arbejde. Man er er blevet uren, uønsket - man er levende død.

3 af 5

Jesus siger til de ti, der råber op, for at minde Jesus om, at han skal holde sig på afstand, at de skal gå hen til præsterne og lade sig syne. Myndigheden til at erklære dem raske og dermed rene, så de kan indtage deres gamle liv ligger hos præsterne.

Vi bemærkede i menighedsrådet. At de havde råbt til Jesus om at forbarme sig over dem. Jesu svar er, at sende dem et sted hen. I dette tilfælde hen til præsterne.

Jeg gætter på, at de har været afkræftede og måske ovenikøbet modløse. Skal vi virkelig selv gå helt derhen? Har de måske spurgt.

Men mens de går. Mens de bevæger sig rent fysisk, begynder miraklet at ske. De bliver raske. Præsterne kan med det samme se forvandlinge.

De kan ikke bare sidde med hænderne i skødet og vente på, at miraklet falder i deres turban.

Det kunne vi måske lære lidt af.

En anden sagde, at en mulig grund til at de ni ikke kom tilbage var fordi, de havde travlt med at fortælle alle andre om deres møde med Jesus. Det er bestemt en mulighed.

Tilbage til ham, som kommer tilbage til Jesus for at sige tak.

Lukasevangeliet bemærker, at den takkende mand er en fremmed. Han er en samaritaner, som jøderne

4 af 5

traditionelt betragtede som det laveste afskum i menneskeskikkelse.

Det slår mig i denne historie, at det ofte er dem, som er på datidens kontanthjælp, Jesus gør mirakler for.

Det er netop de svageste.

Når man er spedalsk er man udenfor. Når man er samaritansk spedalsk er man totalt udenfor. Man kan ikke komme længere væk fra samfundet, livet, eller Gud.

Man er for at bruge et moderne udtryk helt væk fra vinduet. Opgivet af alle. Måske endda opgivet af sig selv. Den sidste af dem er måske opgivet af sit eget samaritanske folk og flygtet ind i en kultur, hvor han aldrig får lov at høre til, og nu er han ovenikøbet syg og dermed dobbelt udstødt og dobbelt foragtet.

Vi må se og forstå, at man ikke kan komme længere væk fra Gud eller alt andet, end denne ene mand er.

Jesus ser ikke sådan på ham.

Jesus er et menneske, der lider ubeskriveligt. Jesus giver ham livet tilbage.

Det viser med al tydelighed, at Jesus ikke gør forskel. Jesus giver nyt liv til dem, som ingen synes har fortjent det. Nyt liv til dem, som ikke selv synes de har fortjent det.

De, som tilsyneladende er længst væk, er i virkeligheden de, som er nærmest på Guds kærlighed.

Det er fedt.

Mod slutningen her, så lad os lige se på hvad der sker til allersidst.

Manden takker Jesus.

Jesus bekræfter at han ikke bare er helbredt og har fået livet igen. Men som Jesus siger: "Din tro har frelst dig!"

Han har fået Guds kærlighed, så det binder ham ind i evigheden. Frelsen!

Manden får ikke lov til at blive sammen med Jesus.

Tværtimod sendes han ud. Hvem ved, hvad der så kan ske. Sidste gang han gik, da Jesus bad ham om det, blev han helbredt og fik et nyt liv.

"Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig!"¹

Amen

Salme: Midt i blandt os er Guds rige

---

¹ Luk 17, 19